

IM Marjet van den Berg

(1948 -2026)

Marjet van den Berg is heel bijzonder geweest voor heel veel mensen. Hartelijk geïnteresseerd, belangstellend, maar ook streng kon ze zijn maar open voor iedereen. Ze kon iedereen in zijn waarde laten en aanmoedigen iets te beginnen. Jarenlang was ze de spil in Wijkcentrum D'Oude Stadt.

Eigenlijk was het helemaal niet de bedoeling dat ze in Amsterdam zou blijven. Opgegroeid in Maassluis,

Middelbare school in Rotterdam, opleiding bedrijfsmaatschappelijk werk aan de Sociale Academie in Den Haag en vervolgens naar Amsterdam om sociologie te studeren en dan misschien naar het Buitenland. Ze was immers o-pair geweest bij een Joods Orthodoxe familie in Engeland.

Het is anders gelopen; Begin 1970 belandde ze in de Nieuwmarktbuurt. Ze ging wonen boven de woning van groenteboer Estejé van de Nieuwmarkt. In 1975 kwam ze terecht in het vroegere pakhuis Groot Leeuwenberg aan de Ververstraat, waar ze bleef wonen samen met haar partner Otto Schuurman tot ze opgenomen werd in het verpleeghuis. Ze raakte allengs meer in contact met het actiewezen. Van vergaderingen in De Smederij tot spandoeken schilderen. Haar betrokkenheid bij acties was vooral in een ondersteunende rol, net als later als medewerker van het wijkcentrum. Ze werd actief bij het herstel van de Nieuwmarktbuurt. Ze ging vervolgens solliciteren bij het wijkcentrum. In april 1979 kwam ze bij het wijkcentrum te werken.

Ze bleef actief in de Nieuwmarktbuurt en ging ook de Waterloopleinbuurt ondersteunen. Het was de tijd van acties rond de bouw van de Stopera. Het was een inspirerende tijd bij het wijkcentrum, medewerkers, bestuur, vrijwilligers, allemaal mensen die heel betrokken waren bij de wederopbouw van de buurten en de participatie van bewoners. Het ging Marjet niet alleen om de stenen, maar vooral ook om de mensen, de sociale en maatschappelijke kanten van de wederopbouw. Het is onmogelijk een volledige opsomming te geven van zaken waarvoor Marjet zich vanuit het wijkcentrum heeft ingezet bij het ondersteunen van bewoners en bewonersgroepen. De

ontwikkeling van de IJ-oeveren, de ontwikkeling van de VaRastrook, stadsvernieuwing in de Nieuwmarktbuurt, meer woningen en minder kantoren, niet alleen toeristenwinkels en dure boetiekjes, maar gewone winkels en gewone bedrijven, de problemen rond de Waterloopleinmarkt, behoud van woonboten van Amstel tot Oosterdok, niet slopen van goede panden omdat ze toevallig geen monument zijn of niet passen in de plannen van de ambtenaren, gewoon de stedelijke rafels laten zijn wat ze zijn, de geschiedenis zichtbaar laten, de buurten levend maken en houden. Bijzonder was haar ondersteuning aan de grote tentoonstelling en manifestatie 'Het IJ geopend, de binnenstad gedicht' in oktober 1986 in de toen nog lege marktberging van het pas gebouwde Gran Vista complex. Daar waren alle toen bestaande plannen voor de oostelijke binnenstad samengebracht.

Marjet signaleerde al een indertijd niet voorzien en onbedoeld effect van alle inspanningen om de buurten in de oostelijke binnenstad te herstellen als aantrekkelijke gevarieerde buurten. Kapitaalkrachtige mensen ontdekten de charme van deze buurten, huurwoningen maken plaats voor dure. Jammer vond Marjet ook dat het stadsbestuur te weinig gebruik maakt van de inventiviteit en het oplossend denkvermogen van bewoners en van hun kennis van de buurt waarin ze wonen. Zij was voor een wisselwerking tussen bewoners, ambtenaren en gemeenteraad. Bewonersparticipatie was haar ding. Meer direct op sociaal en maatschappelijk gebied lagen haar pogingen het Heilige weg zwembad te behouden, wat helaas niet is gelukt. En het zoeken van oplossingen voor de problemen rond drugsverslaafden en alcoholisten door organiseren van symposia en ijveren voor gebruikersruimtes. Of het

onderzoek naar de positie van oudere Chinezen, dat heeft geresulteerd in een spreekuur door Chinees sprekende maatschappelijk werkers. Ze was een van de initiatiefnemers van de Groenmarkt, meer groen in de buurt. En het opzetten van het huurspreekuur en daarna het opzetten van het huurteam Centrum. Dat was haar inzet voor het behoud van sociale huur in de Binnenstad wat haar dierbaar was. Ook ondersteuning van het interne reilen en zeilen van het wijkcentrum was een taak van Marjet. Ondersteuning van de wijkraad en het dagelijks bestuur, altijd alles lezen en zorgen dat de informatie bij de juiste personen terecht komt.

Tijdens de nieuwjaarsreceptie van 2010 van het wijkcentrum nam ze afscheid en velen kwamen om haar persoonlijk te bedanken. Namens het stadsbestuur kreeg zij het zilveren speldje met de drie Andreaskruizen opgespeld als erkenning voor haar bijzondere verdiensten voor de stad. Marjet was jaren onze steun en toeverlaat, onze vraagbaak en ons geheugen. Ik zou niet weten in hoeveel werkgroepen, begeleidingsgroepen, klankbordgroepen en actiegroepen en bij hoeveel voorlichtingsavonden en inspraakbijeenkomsten zij de bewoners direct en indirect heeft ondersteund.”

Tijdens de bewonersraadvergaderingen zat ze altijd achterin en als de discussie weer eens was vastgelopen, wist Marjet met een heldere samenvatting het onderwerp weer op het juiste spoor te brengen.

Maar na haar pensionering kon ze niet stil zitten. Ze bleef actief. Ze ging zich inzetten voor het behoud van het Pintohuis in de buurt. De bibliotheek ging weg uit het Pintohuis en er dreigde een ontmoetingsplek uit de buurt te verdwijnen. Zo niet door Marjet, Het is haar gelukt om samen met anderen Huis De Pinto voor de buurt open te houden.

Mede dankzij Marjet is het een bloeiend cultureel literair sociaal ontmoetingscentrum geworden aan de Sint Antoniesbreestraat. Zij was de eerste voorzitter van Pinto-plenair, een soort overlegorgaan en ook regelde ze in het begin de financiële zaken. Zij zorgde dat de subsidie aanvragen op tijd bij het stadsbestuur terecht kwamen.

We nemen afscheid van een bijzonder mooi boeiende actieve vrouw die altijd in het hart van velen zal blijven.

-Woorden uitgesproken door Oud Voorzitter van Wijkcentrum d'Oude Stadt

Peter Passchenegger bij haar afscheid